DE AVONTUREN VAN JOE JENKINS

1. HET GROENE LICHT.

(Slot).

Wendland, die eerst nu aandacht aan de aangekomene schonk, keek scherp naar den overkant en zei plotseling met sidderende stem: „Mijn vrouw!" In 't volgende oogenblik wilde hij de straat overrennen, toen hij zich door Jenkins met vasten greep voelde tegengehouden. „Denk aan hetgeen ik u gezegd heb," fluisterde de detective, „en wacht!" Een paar minuten waren voorbij gegaan, toen uit den bar een jonge man kwam in avondoverjas en rok, die op mevrouw Wendland toetrad, die hem met tamelijk bedroefd gezicht begroette. Zij scheen heftig tegen hem te spreken; hij nam op 't laatst haar arm en beiden gingen weg.

„Kom," fluisterde Jenkins. Langzaam volgden beiden het paar. De weg leidde door verscheidene zijstraten van het Westen. De heer bleef plotseling voor een huis stilstaan, haalde een sleutel uit zijn zak en verdween met zijn gezellin in het huis.

Met aschgrauw gelaat staarde Wendland op het schouwspel. Eindelijk siste hij met van woede bevende lippen: „Dat had ik nooit gedacht, Mr. Jenkins! Dat mijn vrouw mij bedroog! Die schaamtelooze deerne! En nog bovendien met zoo'n jong mensch! Een stellige, volkomen echtbreuk! .... Laat mij," riep hij toen Jenkins zijn arm vastgreep, „ik moet die twee overvallen! Laat me los!" De detective was den ander in kracht verre de baas. „U komt niet van deze plek, mijnheer Wendland," zei hij rustig, „want u zoudt alles bederven. Wacht af. Morgen vroeg zult u anders over deze dingen denken!"

Er waren niet meer dan tien minuten verloopen, toen de deur krakend openvloog en een dame uit het huis stormde. In de hand droeg zij een langwerpig couvert. Bij het volgend huis viel het volle licht van een straatlantaarn op haar gestalte. Het was mevrouw Wendland. Dadelijk na haar verscheen de jonge man in de deur. Reeds wilde hij zich op de dame werpen; nu had hij haar bereikt en bij den schouder gepakt. Op dit oogenblik stiet Jenkins zijn begeleider aan: „kom." Beiden renden over de straat, en in 't volgend oogenblik had de detective den jongen man met ijzeren greep beet. Juist wilde Wendland zijn stok op diens hoofd laten neersuizen, toen Jenkins hem in den arm viel.

„Sla hem niet!" riep hij den onthutste toe. „Het is je stiefzoon!" . .

De pensionhouder wankelde achteruit en keek nu eens zijn vrouw, dan den jongen man en dan Jenkins aan. Mevrouw Wendland stond een oogenblik als versteend, toen brak ze in bitter weenen uit.

Mr. Jenkins nam de dame het langwerpige pakket uit de hand, opende het en knikte. „Ik zie, mevrouw Wendland," zei hij zachtjes, „u heeft alles gedaan wat mogelijk, is, om 't begane onrecht weder goed te maken. En ik wil probeeren, u verder te helpen, opdat deze zaak, indien mogelijk tot een goed einde wordt gebracht. Ik heb zeker het genoegen hier met uw zoon uit het eerste huwelijk, mijnheer Frits Kramer?"

Mevrouw Wendland knikte zuchtend; de jonge man zag den detective somber aan.

„Ik bepaal vooraf," ging Joe Jenkins voort, „dat uw zoon openhartigen eerlijk tegen mij is en de waarheid niet verbergt. Wilt u mij naar waarheid antwoorden?" Hij wendde zich tot den jongen man. „Natuurlijk niet hier. Laten we in uw woning gaan." — De aldus in het nauw gedrevene wilde tegenwerpingen maken, toen Mr. Jenkins hem voor was. „Ziet u daarginds die mannen," vroeg hij. „Die wachten, of ik fluit."

De jonge man wendde zich naar de deur: „Kom!"

Zij traden in huis en gingen de trappen op.

Op de tweede étage opende Frits een deur en trad met zijn begeleiders binnen.

„Vooraf," begon Mr. Jenkins, „wil ik u verklaren, op welke wijze ik van uw bestaan vernomen heb. Vanmorgen heb ik mij vóór alles bij den burgerlijken stand van den persoon van Mevrouw Wendland op de hoogte gesteld. Daar viel mij een ongerijmdheid op: mijnheer Wendland heeft mij verteld, dat zijn vrouw kinderloos was. Uit de akten blijkt echter, dat zij een zoon uit het eerste huwelijk heeft. Welke reden kon ze hebben, het bestaan van dezen zoon die nu 24 jaar is te loochenen? Er was slechts een verklaring: deze zoon was — u excuseert wel, mijnheer Kramer, een deugniet. Deze veronderstelling nu is door mijn onderzoek op den burgerlijken stand boven verwachting bewaarheid geworden. Deze veelbelovende jonge man is achtereenvolgens ingenieur, koopman, steward, schrijver geweest. Toen is hij naar 't buitenland gegaan en heeft anderhalf jaar in het Fransche vreemdelingenlegioen gediend. Daar is hij gedeserteerd en twee maanden geleden naar Berlijn teruggekomen. Hier hebben zijn huiseigenaren hem volgens de orde aangegeven: Paulanerstraat 25.

Het vermoeden lag zeker voor de hand, dat tusschen de nachtelijke tochten van mevrouw Wendland en de aanwezigheid van dezen geheim gehouden zoon verband bestond. Blijkbaar wist de moeder hem in slecht gezelschap — ik hoor, hij is stamgast van den Manhattan-Bar en probeerde, met weinig succes, hem tot een arbeidzaam leven terug te brengen. Toen kwam de ziekte van den militairen attaché, en de zoon hoorde waarschijnlijk door de moeder van het achtergelaten document. De gedachte kwam in hem op: wanneer je den inhoud kwam te weten! Dan kon je op slag een rijk man zijn, en alle werken had een einde! Hoe hij te werk ging om dit plan ten uitvoer te leggen, zult u dadelijk hooren. Een van de zonderlingste dingen bij deze geschiedenis is het groene licht, waarvan telkens sprake was. Nu, ik heb vanavond, gedurende de afwezigheid van dezen jongen man, een beetje in zijn woning rondgekeken. En daar heb ik met eenige moeite een afdoende verklaring voor het nachtelijke groene licht gevonden. Kom mee!" Mr. Jenkins bracht zijn toehoorders in een zijkamer, waar hij op een kast toetrad. Hij haalde er een groot apparaat uit, dat men in het donker niet herkennen kon. Een knippend geluid als van het sluiten van een loketraampje — en een langwerpige buis straalde in een tooverachtig groen licht.

„Herkent u, wat het is?" vroeg Jenkins na een pauze den pensionhouder, die met groote oogen het verschijnsel aanstaarde. „Het is 'n kwikdamplamp in verbinding met een fotografisch apparaat. Daarmee heeft mijnheer Kramer, uw stiefzoon, gedurende de nachten, dat u afwezig waart, het geheime document blad voor blad gefotografeerd.

Het licht van kwikdamp heeft zooals bekend is, een sterke chemische werking, die het bijzonder tot fotografeeren geschikt maakt. De jonge man heeft, dit moet ik tot zijn eer zeggen — oorspronkelijk niet de bedoeling gehad, het verdrag te stelen. Hij wilde het slechts overschrijven, of beter gezegd, fotografeeren. Daar u hem echter meermalen gestoord heeft, heeft hij gisteravond besloten, het verdrag eenvoudig mee te nemen. Want nadat hij de eerste bladzijden gefotografeerd en bij zijn aanbod aan de vreemde regeering als bewijs had bijgesloten, moest hij met de mogelijkheid rekening houden, dat men het verdrag werkelijk van hem koopen zou. En om bij de geldkist te komen, had hij een valschen sleutel noodig. Dezen heeft hij waarschijnlijk laten vervaardigen met behulp van uw eigen sleutel, dien u wel eens af en toe uw vrouw achtergelaten heeft. Of het met medeweten van de moeder, of zonder haar toestemming was, wil ik niet onderzoeken."

„Het was buiten mijn weten," zei mevrouw Wendland.

„Mijnheer Kramer is telkens, wanneer hij u hoorde komen, met zijn apparaat in de kamer van zijn moeder gevlucht en heeft daar den nacht onder haar bed doorgebracht.

„De hoofdzaak, de misdaad zelf, is gelukkig achterwege gebleven. Ook zal de kennis van den inhoud van het document uw zoon waarschijnlijk niet veel wijzer hebben gemaakt. Want ik vermoed, dat hij de betreffende taal in 't geheel niet verstaat. Daarom heeft hij den inhoud ook niet overgeschreven, maar gefotografeerd. Is dit zoo, mijnheer Kramer?"

„Ja," antwoordde deze somber.

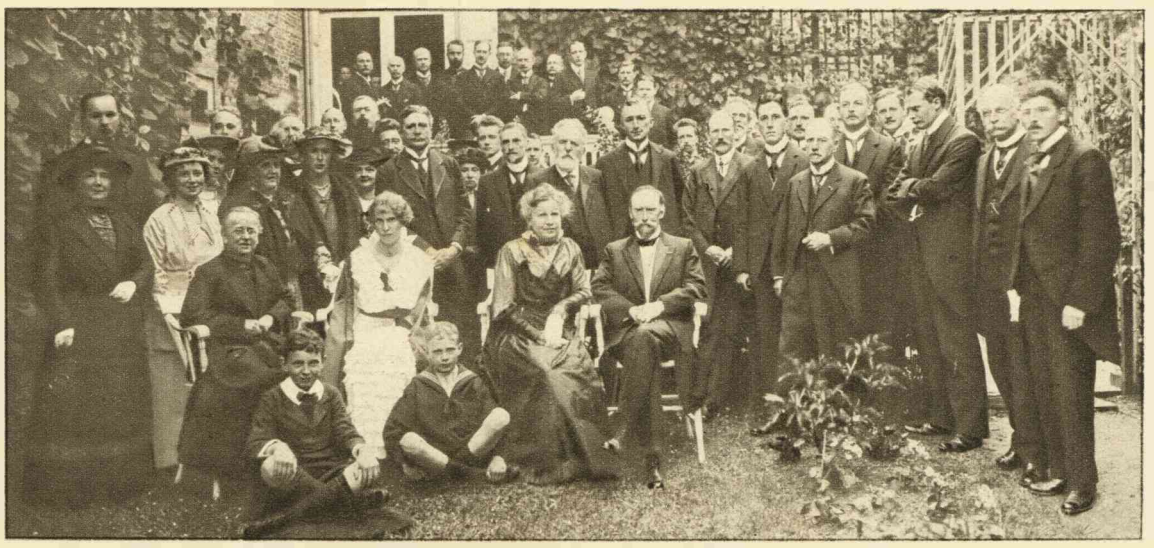
„Eindelijk," ging Jenkins voort, „is het niet mijn taak, dezen jongen man in het ongeluk te storten, maar alleen, het document weer terecht te brengen... Ik wil u een voorstel doen," wendde hij zich tot Frits Kramer. „U is zeeman geweest?" — „Jawel, Mr. Jenkins."

„Heeft u ides, als matroos op de Amerikaansche handelsvloot te gaan dienen?"

„Dat zou ik gaarne willen. Jammer genoeg zijn de aanbiedingen zeer veel." — „Nu," zei Mr. Jenkins, „ik denk, dat ik u de gelegenheid om u te rehabiliteeren, kan verschaffen. En nu veroorlooft u mij, mevrouw, dat ik dit document tot mij neem. Want u heeft het toch wel uw zoon afgenomen, om het weer in de geldkist te leggen."

Mevrouw Wendland knikte en gaf Mr. Jenkins het pakket.

„Ik zal het dus morgenochtend vroeg de rechtmatige eigenares, namelijk het gezantschap, teruggeven," ging Jenkins voort. „En nu u, mijnheer Wendland. Ik geloof, dat u geen reden heeft boos te zijn op uw vrouw. Integendeel, ik hoop dat u haar weer met open armen zult ontvangen en er haar niet hard om zal vallen, dat zij, als een zwak mensch, een oogenblik geaarzeld heeft tusschen de twee heiligste aandoeningen van het menschenhart: tusschen de liefde voor haar zoon en den trouw tot haar echtgenoot."

HULDEBLIJK PROF. Dr. G. A. T. MOLENGRAAFF.

Verleden week werd aan Prof. Dr. G. A. T. Molengraaff te zijnen huize te Delft een door F. Arntzenius vervaardigd portret aangeboden ter herdenking van den dag waarop hij voor 25 jaar te Amsterdam het hoogleeraarschap aanvaardde. We geven hier een groep van genoodigden die aan de plechtigheid deelnamen. (*V.F.B.*)

DE DRAADVERSPERRINGEN LANGS DE GRENS.

De draadversperringen aan de Nederlandsch-Belgische grens te Vroenhoven en Oud-Vroenhoven. De pijltjes geven aan, hoe deze versperringen door bezaaid land van Nederlandsche ingezetenen zijn aangebracht, wat voor dezen een groot nadeel is.

MILITAIRE HUISVLIJTTENTOONSTELLING TE EDE.

In tegenwoordigheid van een aantal militaire autoriteiten is in de concertzaal „Buitenlust" te Ede een tentoonstelling geopend van voortbrengselen van huisvlijt, door militairen vervaardigd. *Links:* Groep van autoriteiten: 1 Burgemeester van Ede, Baron Van Heeckeren van Kell; 2. Generaal Kleynhens, vertegenw. v. d. opperbevelhebber; 3. kolonel Crockewit, commandant legergroep van Ede. *Midden:* groep van commissie- en juryleden. *Rechts:* een overzicht van de tentoonstelling. (*foto's „Rembrandt".*)